

PROLOGAS

Blakhytas, 1983

– ... *septy*-niolika, *aštuo*-niolika... *devy*-niolika... *dvidešimt!*
Einu ieškot! – šaukiu aš. – Spėjai ar nespėjai...

Atsidengiu akis ir imu ieškot. Pradedu apačioje, beveik tikėdamasi atrasti Ema, susirangiusią už sofos svetainėje arba susivyniojusią kaip saldainis į tamsiai raudonas užuolaidas, ar prisiplojusią prie žemės po fortepijonu. Aš jau galvoju apie ją kaip apie geriausią savo draugę, nors mes pažįstamos vos šešias savaites. „Jūs turėsit naują klasės draugę, – pranešė ponja Grėj pirmą semestro dieną. Ji nusišypsojo mergaitei pernelyg aptemptu megztuku, stovinčiai greta jos. – Ji vardu Ema Kits, su savo šeima neseniai persikraustė į Londoną iš Pietų Afrikos.“ Tada ponja Grėj palydėjo naujokę prie suolo greta manoj. Devynerių metų mergaitė buvo žema, šiek tiek apkūni, didelėm žaliom akim, veidu, nusėtu strazdanom, nelygiais kirpčiukais virš spindinčių rudų kasų. „Fibe, tu pasirūpinsi Ema?“ – paklausė ponja Grėj. Aš linktelėjau. Emos veidą nutvieskė dėkinga šypsena...

Kirtusi koridorių, aš įeinu į valgomąjį ir žvilgteliu po subraižytu raudonmedžio stalu, bet Emos čia nėra; nėra jos ir virtuvėje, kurios senovinė indauja prikrauta tarpusavyje nederančių mėlynai baltų lėkščių. Paklausčiau jos mamos, į kurią pusę ji nubėgo, bet ponja Kits ką tik „išbėgo pažaisti teniso“, palikdama mus su Ema vienas.

Įžengiu į erdvę, vėšų sandėliuką ir plačiai atveriu bufetą apačioje. Jo dydis atrodo daug žadantis, deja, ten stovi tik keletas senų termosų; tada lipu laiptais žemyn į skalbyklą, kur skalbimo mašina dūzgia savo paskutinį ratą. Aš net kilsteliu šaldiklio dangtį, jei netyčia Ema tūnotų ten tarp šaldytų žirnelių ir ledų. Grįžtu į koridorių, apmuštą ąžuolu, šiltą ir kvepiantį dulkėmis bei bičių vašku. Vienoje pusėje stovi didžiulė raizyta kėdė (sostas iš Svazilando, sakė Ema), medis toks tamsus, net juodas. Minutėlei ant jos prisėdu svarstydamą, kur yra Svazilandas, ar jis turi ką nors bendra su Legolendu. Tada mano akys nuklysta prie kepurių ant sienos priešais – kokio tuzino, kiekviena kabo ant raityto žalvarinio kabliuko. Čia yra afrikietiškas galvos apdangalas iš rožinės bei mėlynos medžiagos ir kazoko kepurė, kuri greičiausiai pasiūta iš tikro kailio. Panama, fetrinė vyriška skrybėlė, tiurbanas, cilindras, raitelio šalmas, sportinė kepuraitė, fesas¹, dvi aplamdytos šiaudinės skrybėlės ir smaragdo žalumo tvido skrybėlė su įsmeigta fazano plunksna.

Užlipu laiptais, kurių laipteliai žemi ir platūs. Viršuje yra kvadratinė laiptų aikštelė, iš kurios veda keturios durys. Emos miegamasis pirmasis iš kairės. Pasuku rankeną, tada šiek tiek stabteliu tarpdury, mėgindama išgirsti slopinamą kikenimą ar išdavikišką kvėpavimą. Nieko negirdžiu, bet juk Ema puikiai moka sulaikyti kvėpavimą – ji gali toli nuplaukti po vandeniu. Atverčiu jos blizgančią mėlyną antklodę, bet lovoje jos nėra, po lova taip pat; ten matau tik jos slaptą dėžutę, kurioje, žinau, ji laiko savo aukšinę monetą iš Pietų Afrikos ir dienoraštį. Atidarau didelę baltai dažytą kampinę spintą, išmargintą safario trafaretais, bet ten jos taip pat nėra. Galbūt ji gretimam kambariui. Įėjusi suprantu, kad tai jos tėvų miegamasis, ir pasijuntu neįjaukiai. Aš ieškau Emos

¹ Nupjauto kūgio formos neaukšta kepurė (vert. past.).

po kaustytos geležies lova ir už tualetinio staliuko, kurio veidrodis viename kampe įskilęs; tada atidarau drabužių spintą ir įkvepiu gvazdikėlių ir apelsino žievelės aromato, kuris man primena Kalėdas. Spoksodama į ponios Kits vasarines sukneles ryškiais raštais ir įsivaizduodama jas Afrikos saulėje, staiga suprantu, kad aš ne ieškau, o šniukštinėju. Atsitraukiu šiek tiek susigėdusi. Jau noriu liautis žaidusi slėpynių. Mieliau paloščiau ramsą ar tiesiog pažiūrėčiau televizorių.

„*Lažinuosi, kad tu manęs nerasi, Fibe! Niekada nerasi, net per šimtą metų!*“

Atsidususi pereinu laiptų aikštelę ir įžengiu į vonią, kur patikrinu už storos baltos dušo užuolaidos ir pakeliu dangtį nuo skalbinių pintinės, kurioje nėra nieko, išskyrus išblukusį purpurinės spalvos rankšluostį. Tada prieinu prie lango ir praskleidžiu pusiau prisuktas žaliuzes. Man įdėmiai žiūrint žemyn į saulės nušviestą sodą, mano nugara perbėga šiurpuliukas. *Štai kur* Ema – už didžiulio platano pievelės gale. Ji galvoja, kad aš jos nematau, bet aš matau, nes ji prisiplojusi prie žemės ir viena jos pėda kyšo išlindusi. Aš nulekiu laiptais žemyn, pro virtuvę į skalbyklą, o tada plačiai atveriu užpakalines duris.

– Radau tave! – sušunku, bėgdama link medžio. – *Radau* tave, – pakartoju laiminga, pati nustebinta savo euforijos. – Gerai, – ištariu uždususi, – dabar mano eilė slėptis! Ema? – pažvelgiu į ją. Ji nesislepia, guli ant žemės, pasisukus ant kairio šono, visiškai ramiai, užmerktomis akimis. – Ema, gal jau kelsies? – Ji neatsiliepia. Ir tada aš pastebiu, kad viena jos koja sulenкта po ja keistu kampu. Man suduria šonkaulius ir aš viską suprantu. Ema slėpėsi ne už medžio, o *jame*. Žvilgteliu aukštyn į jo šakas, kur tarp žalumos šmėkšteli mėlynos medžiagos skiautės. Ji slėpėsi medyje, o paskui nukrito.

– Em, – sumurmu, pasilenkdama ir paliesdama jos petį. Aš jau drebu. Švelniai ją papurtau, bet ji nereaguoja, ir tada aš pastebiu, kad jos burna šiek tiek praverta ir ant apatinės lūpos žvilga seilių gija. – Ema! – rėkiu aš. – Pabusk! – Tačiau ji nenubunda. Aš priglaudžiu delnus prie jos šonkaulių, tačiau nejaučiu jų pakylant ar nusileidžiant. – *Pasakyk* ką nors, – maldauju, o mano širdis daužosi. – *Prašau*, Ema! – mėginu ją pakelti, tačiau neįstengiu. Suploju rankomis jai prie ausų. – *Ema!* – man skauda gerklę, o ašaros graužia akis. Aš pažvelgiu į namą, beviltiškai tikėdamasi pamatyti, kaip Emos mama atskuba per žolę, pasiruošusi viską ištaisyti; tačiau ponias Kits dar negrįžo iš teniso, kas mane dar labiau supykdo, nes mes per mažos, kad būtume paliktos vienui vienos. Pasipiktinimas ponios Kits elgesiu užleidžia vietą siaubui, ką ji pasakys grįžus: kad Emą ištikusi nelaimė yra *mano* kaltė, nes tai aš pasiūliau žaisti slėpynių. Galvoje skamba ponios Grėj prašymas „pasirūpinti“ Ema, o tada jos nusivylęs aimanavimas.

– Ema, pabusk, – maldauju jos. – *Prašau*. – Tačiau ji tiesiog guli ten... sulamdyta, tarsi išmesta skudurinė lėlė. Suprantu, kad turiu bėgti ir kviestis pagalbos. Bet pirmiausia turiu ją apkloti, nes darosi šalta. Nusitraukiu megztinį ir užkloju Emai virš juosmens, išlygindama ant krūtinės ir apkamšydama už pečių.

– Aš greitai grįšiu, nesijaudink, – stengiuosi neverkti.

Staiga Ema atsisėda tiesiai kaip strėlė ir ima šypsotis kaip lunatikė, o jos akys dega šelmišku pasididžiavimu.

– *Išdūriau!* – išdainuoja ji, plodama rankomis, o tada piktdžiugiškai atlošia galvą. – *Tikrai išdūriau*, ar ne? – ji pašoka ant kojų. – Išsigandai, ar ne, Fibs? Pripažink! Tu galvojai, kad aš *negyva!* Aš nekvėpavau visą *amžinybę!* – ji atsidūsta valydamasi sijoną. – Man jau *tikrai* trūko oro... – giliai iškvėpia ir vėjo gūsis lengvai kilsteli jos kirpčiukus, o tada ji man nusišypso. – Gerai, Fibe-Hibe, tavo

eilė, – ji ištiesia man mano megztinį. – Jei nori, aš galiu pradėti skaičiuoti iki dvidešimt penkių. Ei, Fibe, imk megztinį, – Ema spokso į mane. – Kas yra?

Mano kumščiai sugniaužti prie šonų. Veidą išpylęs karštis.

– Daugiau *niekada* taip nedaryk!

Ema nustebusi mirksi.

– Juk tai tik pokštas.

– Tai buvo *siaubingas* pokštas! – ašaros gelia man akis.

– Aš... atsiprašau.

– Daugiau *niekada* taip nedaryk! O jei padarysi, aš su tavim nebešnekėsiu, niekada!

– Juk tai tik *žaidimas*, – pradeda protestuoti ji. – Nereikia taip, – ji mosteli rankomis, – jautriai reaguoti. Aš juk tik... žaidžiau, – ji gūžteli pečiais. – Bet... Aš daugiau taip nebedarysiu, jei tave tai liūdina. Garbės žodis.

Aš išplėšiu jai iš rankų savo megztinį.

– Prisiek, – įniršusi žiūriu į ją. – Tu turi *prisiekti*.

– Ge-rai, – suburba ji, tada giliai įkvėpia. – Aš, Ema Mandisa Kits, prisiekiu tau, Fibe Džeine Svift, kad daugiau niekada taip su tavim nejuokausiu, niekada. Aš *prisiekiu*, – pakartoja ji ir įnirtingai sumosikuoja ore. – *Kryžium* prisiekiu, – o tada su šypsenele, kurią aš prisimenu visus tuos metus, priduria: – O jei apgausiu... *mirsiu!*